

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 253.530 van 20 april 2022
in de zaak A. 229.621/XIV-38.202**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 november 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 227.764 van 22 oktober 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.603 van 20 december 2019.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 november 2021.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mieke Van den Broeck, die *loco* advocaat Hind Riad verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 7 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in. De verwerende partij beslist op 19 juni 2019 dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 19 juli 2019 tekent verzoeker tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 22 oktober 2019 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, 39/65, 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek.

In een eerste middelonderdeel “betreffende de toepassing van artikel 48/7 vreemdelingenwet” stelt verzoeker dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing erkende dat zijn in Irak opgelopen oorlogsverwonding een vervolging of ernstige schade uitmaakt in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, maar stelde dat verzoeker niet opnieuw het slachtoffer zal worden van een vervolging of ernstige schade omdat de situatie in Bagdad de laatste jaren fel verbeterd is, met name omdat een groot deel van het geweld in de provincie Bagdad doelgericht van aard is. Verzoeker heeft hierop in zijn beroepschrift geantwoord dat hij, gelet op zijn individuele situatie, zal worden gevisieerd in geval van een terugkeer en zodoende het slachtoffer zal worden van een doelgerichte aanval. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgt verzoekers analyse echter niet maar oordeelt dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet omdat, hoewel er geen twijfel is dat verzoeker het slachtoffer is geweest van een granaataanval in Bagdad, volstrekt onduidelijk zou zijn in welke omstandigheden dit is gebeurd. Volgens verzoeker vormt het bestreden arrest een miskennis van artikel 48/7 van de

vreemdelingenwet en gaat het tevens in tegen de bestaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent, nu nooit werd betwist dat verzoeker het slachtoffer werd van een mortiergranaat en dokter C. in zijn medisch rapport, opgesteld volgens het Protocol van Istanbul, stelt dat de vastgestelde littekens consistent zijn met verzoekers relaas. Voor zover het bestreden arrest melding maakt van “een verwonding”, benadrukt verzoeker dat het gaat om ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, vermits een verwonding ingevolge een granaataanval ontegensprekelijk een ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict vormt. Gelet op het binnenlands conflict in Irak, staat volgens verzoeker bijgevolg vast dat hij het slachtoffer is geweest van willekeurig geweld. Dat het onduidelijk zou zijn in welke omstandigheden hij het slachtoffer is geweest van de granaataanval, *quod non*, kan volgens verzoeker geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij in het verleden ernstig werd bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verwijst nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juli 2019 waarin werd geoordeeld dat, niettegenstaande het relaas van de asielzoeker ongeloofwaardig werd bevonden, de opgelopen verwondingen ernstige schade uitmaakten in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet zodat een toepassing van artikel 48/7 van deze wet noodzakelijk was. Verzoeker acht ook de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden omdat geen rekening wordt gehouden met het medisch verslag waarin zijn verwondingen consistent worden verklaard met zijn asielrelaas.

In een tweede middelonderdeel “wat het medisch attest betreft en PTSS” voert verzoeker aan dat hij in zijn beroepschrift aangaf dat zijn incoherente verklaringen onder meer te wijten waren aan geheugenproblemen ingevolge zijn posttraumatische stressstoornis (hierna: PTSS). Door te stellen dat uit het medisch attest “niet kan afgeleid worden dat verzoeker wegens PTSS dermate grote geheugenproblemen heeft ingevolge dewelke hij frappante tegenstrijdige verklaringen zou afleggen omtrent een feit waarvan hij aanvoert

persoonlijk het slachtoffer te zijn geweest”, schendt het bestreden arrest volgens verzoeker de motiveringsplicht en miskent het de bewijskracht en draagwijdte van het medisch attest. Verzoeker wijst erop dat dokter C. in het neergelegde medisch attest besluit dat de psychische klachten destijds waarschijnlijk interfereerden met het doen van een compleet, coherent en consistent asielrelaas en dat de psychische problemen zeer waarschijnlijk zullen interfereren met het adequaat vertellen van een asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht niet tot het besluit te komen dat verzoeker geen dermate grote geheugenproblemen zou hebben dat hij frappante tegenstrijdige verklaringen zou afleggen, nu in het medisch attest van dokter C. net het tegenovergestelde wordt gesteld. Door te oordelen dat verzoeker geen grote geheugenproblemen zou hebben die zouden kunnen verklaren waarom hij incoherente verklaringen heeft afgelegd, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker de bewijskracht en draagwijdte van een akte.

In een derde middelonderdeel “persoonlijke omstandigheden in de zin van artikel 48/4 § 2 Vreemdelingenwet” voert verzoeker aan dat de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing stelt dat verzoekers persoonlijke omstandigheden niet in rekening kunnen genomen worden voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelde in zijn beroepschrift dat de volgende persoonlijke omstandigheden hem kwetsbaarder maken om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in vergelijking met andere burgers: (1) zijn soennitische afkomst, (2) zijn afwijkend gedrag (niet-conformistische levensstijl), (3) het feit dat zijn gezin niet langer in zijn oorspronkelijke wijk woont en hij geen netwerk heeft, (4) het feit dat hij al meer dan 4 jaar buiten Irak verblijft, en (5) het feit dat hij reeds slachtoffer is geweest van een granaataanval en hierdoor aan een PTSS lijdt. Wat de granaataanval betreft en het feit dat hij aan PTSS lijdt, stelt verzoeker op uitgebreide wijze te hebben verwezen naar de situatie van de gezondheidszorg in Irak en meer bepaald het feit dat hij geen enkele opvolging zal kunnen genieten ingeval van terugkeer, hetgeen hem kwetsbaarder maakt. Door te stellen dat het feit van reeds het slachtoffer te zijn geweest van ernstige schade en aan PTSS te lijden, niet kan worden

aangenomen als een persoonlijke omstandigheid die hem kwetsbaarder zou maken dan andere burgers in Bagdad, schendt het bestreden arrest volgens verzoeker de motiveringsplicht en artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet, evenals de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover. Het bestreden arrest antwoordt immers niet op de door verzoeker ingeroepen elementen, maar stelt op bijzonder vage en summiere wijze dat bovenvermelde situatie geen persoonlijke omstandigheid zou uitmaken in de zin van het voornoemde artikel 48/4, § 2. Verzoeker meent dat de motivering van het bestreden arrest hem niet in staat stelt te begrijpen waarom de ingeroepen persoonlijke omstandigheden hem niet kwetsbaarder maken om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, in het bijzonder gelet op de voorgelegde informatie omtrent de onmogelijkheid om in Irak verder te worden opgevolgd en de risico's die hij loopt omwille van de PTSS.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Met betrekking tot het eerste middelonderdeel stelt verzoeker vast dat in de memorie van antwoord niet wordt ingegaan op het feit dat de motivering als zou hij louter het slachtoffer zijn geweest van een verwonding die hij in onduidelijke omstandigheden zou hebben opgelopen, in strijd is met de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/7 van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht. Verzoeker betwist dat in het bestreden arrest impliciet toepassing zou worden gemaakt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, nu uit de motivering duidelijk het tegenovergestelde blijkt, namelijk dat geen toepassing kan worden gemaakt van dit artikel. Waar de verwerende partij stelt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt, merkt verzoeker op dat een asielzoeker enkel zijn vrees aannemelijk moet maken maar geen “volledige zekerheid” dient te geven. In zijn expertiseverslag stelt de arts overigens ook enkel dat de vastgestelde littekens consistent zijn, maar geeft hij niet aan volledige zekerheid te kunnen geven omtrent de feitelijke omstandigheden die tot de verwondingen hebben geleid. Verzoeker herinnert tevens aan de uitgebreide rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waaruit blijkt dat medische

attesten wel degelijk een belangrijke bewijswaarde hebben, zelfs indien het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker verwijst ten slotte naar rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie om aan te tonen dat de enkele omstandigheid dat er bij een beslissing omtrent een asielaanvraag geen sprake is van een verwijderingsmaatregel, niet belet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening dient te houden met het non-refoulementbeginsel.

Met betrekking tot het tweede middelonderdeel wijst verzoeker erop dat hij, anders dan de verwerende partij voorhoudt, aan de Raad van State niet vraagt om een feitelijke beoordeling te maken doch enkel om na te gaan of de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gemaakte beoordeling van de authenticiteit en bewijskracht van de neergelegde stukken al dan niet in strijd is met de motiveringsplicht, de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek of artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het derde middelonderdeel voegt verzoeker toe dat het loutere gegeven dat hij niet in behandeling zou zijn geweest op het ogenblik van het verhoor door de verwerende partij niet tot gevolg mag hebben dat geen rekening wordt gehouden met zijn objectieve individuele situatie voor wat zijn nood aan bescherming betreft, meer bepaald met de gevolgen in geval van terugkeer. De hoofdvraag is of het slachtoffer zijn van een granaataanval, en dus van ernstige schade, en het lijden aan PTSS persoonlijke omstandigheden uitmaken die in hoofde van verzoeker een verhoogd risico teweegbrengen en zodoende een nood aan bescherming rechtvaardigen. Verzoeker benadrukt dat hij geen nieuwe feitelijke beoordeling vraagt doch vaststelt dat in het bestreden arrest onvoldoende rekening wordt gehouden met de ingeroepen persoonlijke omstandigheden die hem kwetsbaarder maken.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet houdt in dat een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” ernstige schade vormt in de zin van § 1 van dit artikel.

Naar luid van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet is het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Deze bepaling houdt een omkering in van de bewijslast in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

7. Verzoeker acht artikel 48/7 van de vreemdelingenwet geschonden omdat nooit zou zijn betwist dat hij het slachtoffer werd van een mortiergranaat bij een granaataanval en zijn littekens volgens het medisch verslag van dokter C. consistent zouden zijn met het asielrelaas.

In het bestreden arrest wordt echter op concreet gemotiveerde wijze vastgesteld dat verzoeker “incoherente verklaringen af[legde] over essentiële omstandigheden van de vermeende granaataanval, met name de plaats (speeltuin / tuin van het huis), datum (mei 2015 / januari 2014) en speelgezelschap (met vrienden / alleen)” en dat deze niet kunnen worden aanzien als details in verzoekers relaas. De verwijzing naar het verslag van dokter C. wordt in dit verband niet dienstig geacht “aangezien hieruit niet kan afgeleid worden dat verzoeker wegens PTSS dermate grote geheugenproblemen heeft ingevolge dewelke hij frappante tegenstrijdige verklaringen zou afleggen omtrent een feit waarvan hij aanvoert persoonlijk het slachtoffer te zijn geweest”. Al staat blijkbaar niet ter discussie dat verzoeker een verwonding heeft opgelopen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht “het bijgevolg volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden dit gebeurde” zodat “verzoeker [...] zich dan ook niet dienstig [kan] beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet”. Steeds volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, “toont [verzoeker] immers niet concreet aan dat er een duidelijke aanwijzing uit het verleden voorhanden is waaruit blijkt dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is”.

Uit de voorgaande motivering blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van frappante tegenstrijdigheden over essentiële omstandigheden van de vermeende granaataanval van oordeel is dat niet blijkt dat de door verzoeker opgelopen verwonding het gevolg is van vervolging of ernstige schade die hij in het verleden reeds heeft ondergaan of waarmee hij rechtstreeks werd bedreigd, in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dus niet aanvaard dat verzoeker het slachtoffer is geweest van een granaataanval of dat zijn verwonding werd

veroorzaakt door willekeurig geweld, dit in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt. Net omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aanvaardt dat verzoeker aannemelijk maakt het slachtoffer te zijn geweest van een daad van vervolging of ernstige schade te hebben geleden in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, is de in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet voorziene omkering van de bewijslast niet van toepassing. Verder moet worden opgemerkt dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak treedt en zich dus niet uitspreekt over de vraag of verzoeker al dan niet moet worden geacht het slachtoffer te zijn geweest van een granaataanval of ernstige schade te hebben geleden in de zin van de voormelde bepalingen.

Verzoeker toont wat dat betreft geen schending aan van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet noch van de jurisdictionele motiveringsplicht.

8. Verzoeker houdt nog voor dat in het bestreden arrest geen rekening wordt gehouden met het medisch attest van dokter C. waarin de opgelopen verwondingen consistent worden geacht met het asielrelaas.

Na te hebben vastgesteld dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over essentiële omstandigheden van de voorgehouden granaataanval, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen dat uit het voornoemde attest niet kan worden afgeleid dat verzoeker wegens PTSS dermate grote geheugenproblemen zou hebben waardoor hij frappante tegenstrijdige verklaringen zou afleggen over een feit waarvan hij persoonlijk het slachtoffer zou zijn geweest. Hij besluit op grond hiervan dat het volstrekt onduidelijk is in welke omstandigheden verzoeker zijn verwonding heeft opgelopen.

Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dus wel degelijk het medisch attest van dokter C. in aanmerking genomen doch hij oordeelt dat – en hij motiveert waarom – uit dit

attest niet kan worden afgeleid dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen door PTSS kunnen worden verklaard.

9. In de mate dat verzoeker ook de artikelen 3 en 13 van het EVRM betreft op de beoordeling in het bestreden arrest van het medisch attest, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat het bestreden arrest geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Bovendien is dit attest, zoals hoger gesteld, wel degelijk in aanmerking genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is echter omwille van frappante tegenstrijdigheden over essentiële elementen dat verzoekers relaas ongeloofwaardig wordt geacht, waarna wordt aangegeven dat (en waarom) het medisch attest geen afbreuk doet aan die beoordeling. Deze beoordeling, waarvoor ook kan worden verwezen naar de behandeling van het derde middelonderdeel *infra*, is op zich niet in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Nu verzoekers kritiek wat de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM betreft niet-ontvankelijk, minstens ongegrond is, en verzoeker geen schending van een andere door het EVRM beschermde vrijheid of recht inroept, kan een schending van artikel 13 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

10. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

11. Uit punt 8 *supra* blijkt reeds dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het medisch attest van dokter C. in zijn beoordeling heeft betrokken en aangeeft waarom dit attest geen verklaring biedt voor de frappante tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen over de vermeende granaataanval. Er blijkt dienaangaande dan ook geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht.

12. Uit de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek, zoals deze golden op de datum van het bestreden arrest, volgt dat de rechter geen betekenis mag geven aan een akte die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest heeft gesteld “dat verzoeker geen grote geheugenproblemen zou hebben die zouden kunnen verklaren waarom hij incoherente verklaringen heeft afgelegd”. Deze kritiek mist feitelijke grondslag vermits dit in het bestreden arrest niet op zulke algemene wijze wordt gesteld doch slechts specifiek dat uit het medisch attest van dokter C. niet kan worden afgeleid dat verzoeker wegens PTSS “dermate” grote geheugenproblemen zou hebben waardoor hij “frappante” tegenstrijdige verklaringen zou afleggen over een feit waarvan hij “persoonlijk het slachtoffer” zou zijn geweest. Daarenboven wordt in dat medisch attest slechts vermeld dat verzoekers psychische klachten destijds “waarschijnlijk” interfereerden met het geven van een compleet, coherent en consistent asielrelaas, hetgeen dus geen absolute stelling is.

Er blijkt derhalve geen schending van de bewijskracht van een akte overeenkomstig de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek, zoals deze golden op de datum van het bestreden arrest.

13. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

14. Bij gebrek aan bindende precedentenwerking in het Belgische recht kan een schending van “de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

15. Na, zoals hoger aangegeven, de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te hebben vastgesteld, onderzoekt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest uitgebreid de veiligheidssituatie in Irak. Eerst somt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de elementen op die verzoeker inroept als persoonlijke omstandigheden die hem meer kwetsbaar maken om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in vergelijking met andere burgers: verzoekers soennitische afkomst, zijn niet-conformistische levensstijl, geen familie en geen netwerk hebben in Mohmoudia, zijn vierjarig verblijf buiten Irak, het slachtoffer geweest zijn van een granaataanval en het lijden aan PTSS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen motiveert met betrekking tot elk van die elementen waarom ze volgens hem niet kunnen worden aangenomen als een persoonlijke omstandigheid die verzoeker meer kwetsbaar zouden maken dan andere burgers in Bagdad. Meer specifiek met betrekking tot het feit dat verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest van een granaataanval en aan PTSS lijdt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de hoger reeds weergegeven vaststelling dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over essentiële omstandigheden van de vermeende granaataanslag, dat de verwonding in onduidelijke omstandigheden plaatsvond zodat niet aangetoond werd of dit in het kader van (willekeurig) geweld was. Dit klemmt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen des te meer omdat uit de door verzoeker niet-betwiste motivering omtrent de veiligheidssituatie in Irak en in Bagdad in het bijzonder, een aanzienlijke verbetering van die veiligheidssituatie blijkt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit op de voormelde gronden dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

Er blijkt wat die beoordeling betreft noch een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht noch een schending van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

16. Het derde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Conclusie

17. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig april tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques